

Valfusk även i Sverige

Därför är Sverige ingen fungerande demokrati.

Skrivet av Tommy Funebo

<http://www.tommy.funebo.se/?p=2893>

- 1996 förstördes 1.170.000 avgivna valsedlar. I Italien har vänstern en lång tradition av valfusk. Idag är alla opinionsmätningföretag överens om att vi i själva verket vann valet med ungefär 10-15%. Italien är inte någon demokrati, säger italienske nationalist-högeralliansledaren Silvio Berlusconi. Den 13 maj 2008 hölls parlamentsval i Italien.

Valfusk förekommer även i Sverige. Det fuskas under valkampanjen, det fuskas med de ekonomiska förutsättningarna, det fuskas med vem som röstar, med själva valproceduren och det fuskas med sammanräkningen. Valmetoden är konstruerad inte för att i största möjliga mån avspegla väljarnas önskemål, utan för i största möjliga mån bevara en befintlig partistruktur.

Svenska staten anslår mycket stora summor i partipolitiskt stöd genom bidrag till dagstidningar och genom bidrag till de partier som vinner mandat i kommun, landsting och riksdag. Till skillnad från många andra, mer avancerade länder krävs inte att partierna redovisar de frivilliga bidrag som kommer in från allmänheten. Det finns heller inga möjligheter för nya partier att få bidrag i förhållande till insamlade medel. Ett parti kan alltså helt ha förlorat sitt stöd och inte förmå samla in en frivillig krona. Trots detta bidrar staten med många sköna miljoner.

Sedan 1960-talet har den överlägset viktigaste kanalen för valpropaganda varit televisionen. Vid så gott som alla val har endast partier med representation i riksdagen tillåtits föra ut sin propaganda på detta sätt. Det gyllene undantaget var valrörelsen 1976, då samtliga partier som ställde upp i riksdagsvalet fick åtminstone 10 minuter på televisionen. Ända fram till 1990-talet hade staten också monopol på TV-utsändningar. Staten har tillåtit reklam-TV sedan 1990-talet, men detta har inte inneburit något krav på möjlighet för alla att köpa reklamtid för sitt parti. Hittills har heller inte mer än en svensk reklamkanal fått tillstånd. Den politiska tendensen på denna kanal, TV 4, kan inte uppvägas av konkurrerande kanaler.

Möjligheten för partier och kandidater att hyra lokaler för sina politiska möten är begränsad. Offentliga organ i form av kommuner tillåts hyra ut till vissa partier, men neka andra partier att hyra. Enskilda hyresvärdar som upplåter lokal till politiska partier kan hotas eller trakasseras både av politiska brottslingar och av offentliga tjänstemän, utan att detta beivras av polisen.

I de svenska valen avges en röst genom att ett partis valsedel läggs i ett kuvert för att avlämnas till den kommunalt rekryterade valfunktionären eller till kassören på ett privatiserat postkontor. Statliga kontrollanter saknas helt. Vilka partier som ställer upp i respektive val finns inte anslaget i val- eller postlokalen. Inga garantier finns för att alla valsedlar finns tillgängliga. Ingenting hindrar politiska motståndare från att avlägsna ett partis valsedlar från lokalen.

Vem som helst kan avlägga en röst. Ingen som helst identitetskontroll förekommer vid röstning. Om jag själv ville skulle jag kunna gå ut tidigt en valdag och rösta vid flera vallokaler. Det enda som jag möjligen behöver förbereda mig med är namn och personnummer på ett antal personer. Vid den första vallokalen kan jag säga att jag heter

Kalle Karlsson, vid nästa heter jag Nisse Nilsson, och så vidare. Om dessa personer poströstat, så räknas den röst jag avger. Om dessa personer dyker upp vid sin vallokal senare under dagen är det för sent. Den röst som avges är den först avgivna för en viss person i vallokalen på valdagen.

Om jag skulle tillhöra en religion som tillåter mig att aldrig släppa ut min fru utan sällskap och utan slöja, då skulle jag förstås utan vidare kunna rösta i hennes ställe. Jag skulle rösta som bud, och för hennes räkning fylla i en försäkran på ett valkuvert att jag är för sjuk för att själv rösta. Samma tillvägagångssätt kunde användas om jag arbetar inom äldreomsorgen. Om jag ville, då kunde jag slå i en åldring en vals, som slutar med att jag kan gå iväg för hans räkning och avge en röst för sossarna. Det går inte att avslöja fusk.

Självklart går det bra att fuska även i själva röstsammanräkningen. Avgivna röster kan underkännas på ganska oklara grunder. Vid ett tillfälle avgav jag själv en röst för Sverigedemokraterna, men fann till min förvåning att partiet fått 0 (noll) röster i mitt valdistrikt. Vissa valresultat lämnar förvisso frågor efter sig. Vid valet 1998 erhöll Sverigedemokraterna ett mandat i Tierps kommunfullmäktige. Efter en febril omräkning av rösterna kunde man till slut fastslå att det fattades 1 (en) röst för mandat.

Det finns säkra och rättvisa metoder för att genomföra ett demokratiskt val. I Sverige finns det inget intresse för sådana förändringar. Därför är Sverige ingen fungerande demokrati.

Den politiska adeln – politikens förvandling från uppdrag till yrke

<http://www.toni-schonfelder.com/swe.asp?kat=3&id=376&show=376>

Anders Isaksson är rikets mest genomlysande politiska kolumnist och författare. Hans formuleringar är inte bara vassa och konkreta. Ofta är de anglosaxiskt sardoniskt humoristiska. Läsaren ler och myser, njuter och skrockar, när hans ögon lyckligt dansar genom Isakssons studier i parlamentarism och politisk incest, demokrati och regeringsbildning, Hobbes och Locke, samt tar del av varningsord kring utvecklingen.

Jag har emellertid inte bara läst boken. Jag har också läst recensionerna, ledarskribenternas resonemang och debatten kring frågorna som Isaksson väcker.

Jag upprörs över att Isakssons kvicka och koncisa bok behandlas som vore den ett kommittébetänkande, träkmärkt SOU, eller ett svulstigt inlägg på DN Debatt. Isakssons bok prisas för att "den är viktig" eller att "den är intressant och knyter an till debatten om ett förändringsarbete". Expressen klassar den som "en alarmbok".

Jisses, är det ingen mera än jag som haft r o l i g t, när man läst de 168 lärda och elegant formulerade sidorna? Finns det i den politiska sfären inte en människa, inte en ledarskribent eller recensent som uppskattar bister humor och underfundighet?

Nej, det finns det inte. De fäster sig bara vid innehållet, inte vid stilen. Och när det gäller innehållet gör de det lätt för sig och diskuterar den mera ältade av Isakssons noteringar, att "med åren börd, släktskap och äktenskap kommit att binda ihop partiernas kadrer, brett ut sig i folkrörelser och intresseorganisationer, lett till höga poster i den offentliga förvaltningen, förgrenat sig in i EU-systemet och sedan några år tillbaka också bildar rotskott via lobby, PR- och kommunikationsbranschen". Genom släktskap och i sängläge, genom att vara sommargrannar eller ha en gemensam ungdom i SSU har man åstadkommit en liten exklusiv och exekutiv

härskarklass med bördprivilegier och förläningsystem. Den politiska adeln.

Stamtavlorna är intressanta. Det går att skapa diagram över vem som är gift med vem, dotter till vem, ligger med vem och övergivit vem för en annan. Tidningarna har citerat friskt ur namnskörden, och det blir en journalistik som är en mutation av en förbindelse mellan Se&Hör och Arena. Allt under den fyndiga rubriken "De har politiken i blodet".

Folkvalda duger inte

Men än mera intressant är de allra första orden i Isakssons bok. Det är oktober 1982. Olof Palme, som just vunnit valet, hejdar Isaksson i statsrådskorridoren i dåvarande riksdagshuset. Isaksson hade skrivit en kolumn om att "riksdagen tycks vara på väg att få bolagsstämmans visserligen glansfulla men reellt svaga roll". Isaksson hade noterat, att den praxis som följts sedan 1920-talet, att regeringsledamöterna rekryteras ur riksdagen, brutits: "Nu", står det i boken, "sade sig Palme bredda rekryteringen till vidare grupper". Hans regering skulle vara representativ för samhället i dess helhet och inrymma människor med breda erfarenheter från såväl det kommunala livet som fackföreningsrörelsen och ideella folkrörelser."

Motiveringen är sensationell: "Du förstår", sa Palme och spände ögonen i Isaksson och sänkte rösten, "kvaliteten på riksdagsmännen har sjunkit, det finns inte längre särskilt många som duger till statsråd."

Detta är ett scoop. Konstitutionens "all makt utgår från folket" åsidosätts, de folkvalda inkompetensförklaras.

Men det är den politiska adelns stamtavlor och det intressanta skvaller förbindelserna är grogrund till som i april och maj sysselsatt ledar- och kultursidor. Inte den statskupp som under diskreta former genomförts.

De folkvalda representanterna duger inte, sa Palme och fann i stället de icke folkvalda Bo Holmberg, Ove Rainer, Börje Andersson och Lennart Bodström.

Expertsystemet har fortsatt. Det är tack vare det Göran Persson i sin regering har Björn Rosengren och Mona Sahlin, Britta Lejon och Thomas Bodström.

Detta diskuteras knappast alls. Borde frågor nu jag som hastigt blivit intresserad – inte någon debilförklarad riksdagsledamot höra av sig till partiledningen? Borde inte väljarkåren pressa på vid nomineringen av kandidater och genom positiv särbehandling kvotera in några med sådan kvalitet att de duger till statsråd? Borde inte någon partiledare i opposition säga, att om han vinner valet bildar han en regering bestående av folkvalda representanter?